

Vila–Abadal i Vilaplana, Francesc; “Jeroni”

(Barcelona, 1929 – Barcelona, 16 de setembre de 1978)

Fill del metge Lluís Vila-Abadal, un dels fundadors d'Unió Democràtica (UDC), estudià a l'Escola Blanquerna de Barcelona. Durant els anys del batxillerat (1939-1945) donà classes de catequesi al Centre Montserrat–Xavier de Sants, dirigit per Joan Pelegrí. Ja aleshores apostava pel nacionalisme cultural i polític, alhora que per un catolicisme al servei dels més

necessitats.

El 1945 inicià els estudis de Medicina a Barcelona que acabà el 1951. Aquests foren també anys de militància cultural; participà en diferents grups, com el Torres i Bages o el constituït al voltant de Pere Figueres i col·laborà amb l'Associació Franciscàlia dels caputxins.

Concebé la salut com un dret que havia de ser garantit de forma universal. Així, combinà la seva feina com a metge especialista a l'Hospital del Sagrat Cor, amb la col·laboració amb el Grup SOS, equip de metges que treballà de forma gratuïta per atendre els més desvalguts.

A principis dels anys cinquanta es vinculà al Moviment de Joves Cristians Catalans que tenia una relació directa amb Montserrat. Militant d'Acció Catòlica, estigué vinculat a diferents plataformes liderades per Jordi Pujol –com el Centre d'Investigació, Recerca i Promoció–, per tal de “fer país”, reconstruir i enfortir el catalanisme. A mitjans de la dècada s'uní al moviment CC, apropant-se a la línia de Joan Rion, que a més del catalanisme tenia com a focus d'atenció rellevant les problemàtiques socials. A les darreries de la dècada col·laborà amb altres moviments de caire cultural com *El Ciervo*, *Laye* i SUR. El

1957 fou detingut durant la vaga de tramvies, es casà tres anys més tard i el 1962 entrà com a conseller a Edigsa, fundada l'any anterior.

El 1961 veié el naixement del Front Obrer de Catalunya (FOC) amb certa esperança i hi col·laborà durant un breu període de temps, però vers el 1966 es decantà cap el Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC), amb el que col·laborà també sense afiliar-se. El 1971 ingressà al Moviment Socialista de Catalunya (MSC) i a finals de maig del mateix any fou detingut i acusat de ser un dels organitzadors de l'Assemblea de Catalunya. Quan fou posat en llibertat provisional al cap de poc, continuà treballant per a la reunió fundacional de l'Assemblea de Catalunya (7 de novembre de 1971) a l'església de Sant Agustí Vell. Per a tal esdeveniment redactà, juntament amb Antoni Gutiérrez, els punts programàtics de l'Assemblea. Poc després hagué de passar un temps a l'exili per tal de no ser detingut de nou.

Un cop tornà a Barcelona, participà en la fundació de Convergència Socialista de Catalunya (CSC) el 1974, però s'hagué d'exiliar de nou a França el 5 octubre de 1975 per haver prestat auxili mèdic a un militant d'ETA ferit en un tiroteig. Visqué entre París i Saint Martin-le-Beau, residència del president Tarradellas, amb qui col·laborà estretament i formà part de l'organisme consultiu de la Presidència de la Generalitat. El desembre de 1975 actuà com a representant de l'Assemblea de Catalunya a la capital francesa. També s'encarregà de les relacions europees de Convergència Socialista i estigué en contacte amb les plataformes unitàries de l'oposició espanyola a l'exili.

Tornà a Barcelona el 15 de setembre de 1976 i el novembre participà en la fundació del Partit Socialista de Catalunya–Congrés en la que fou nomenat membre del Consell General i des d'on promogué la unitat amb el Partit Socialista de Catalunya–Reagrupament. El 15 de juny de 1977 treballà per la candidatura conjunta per al Senat, l'Entesa dels Catalans, però l'1 de novembre del mateix any escriví un article a l'*Avui*, "*L'hora dels relleus*", on anuncià la seva retirada política: se sentia un lluitador ja gran i defensava la necessitat de donar pas a les generacions més joves.

A poc a poc anà reduint la seva activitat política i es dedicà gairebé de forma exclusiva fins al juliol de 1978 a la direcció de *L'Hora Socialista*, tot i així, el juliol de 1978 participà en la fundació del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC–PSOE). Morí poc després víctima d'un infart de miocardi.